

Koncem roku 2009 vyšlo pod názvem **Kdyby zítra...** páté CD brněnské skupiny **Mošny**. Proti předchozím počínům nehledejte revoluční změny a ani žádnou velkou evoluci. To беру spíše jako pozitivní zjištění. Z některých jiných kapel mám pocit, že se snaží za každou cenu experimentovat, aniž se zamyslí, zda to znamená také posun k lepšímu. Navíc letos plnoleté Mošny mají už věk na to, aby se více než na objevování nového pohledu na věc zaměřily na radost z muziky.

Mošny sází jako obvykle na hudbu **Iva Cicvářka** a myslím, že je to stále dobrá sázka. Ivo se dokáže neopakovat a měnit u jednotlivých písní nejen tempo, ale i styl a náladu. Najdete zde tedy písně pokorné i provokující, hravé, jazzový i střední proud. Samozřejmě, že ale určitý rukopis má (jako každý autor), a tak by možná nebylo špatné pro zpestření občas sáhnout i do jiných autorských vod. K této úvaze mě přivedly texty, kde se na CD objevuje ve větší míře vedle opět tradičního Iva Cicvářka také Petr Sedláček. K tomu po dvou písních otextovali Jiří moravský Brabec a Alena Milichovská. Nahrávce takhle smíšená autorská společnost rozhodně sluší a je to její velké plus.

Jaká je ale samotná nahrávka? Mošny dokazují, že jsou stálíci na naší folkové scéně. Nesvítlí sice tak jasným světlem, jako jiné hvězdy, ani nejsou kometou, která by strhla chvilkový údiv, přesto mají na obloze své nezaměnitelné místo a jsou kapelou, kterou se vyplatí si v programech festivalů nebo kulturních zařízení najít a poslechnout. A pokud máte rádi precizní vokální muziku, je pro vás i CD *Kdyby zítra*. Opravdu se mi v obýváku dobře poslouchalo. Jen jsem stále čekal, kdy to kapela pořádně rozbálí, a čekání to bylo převážně marné. Přitom se na CD objevuje díky hostům i řada dalších nástrojů, a tak by se dala výrazná dynamika písní čekat. Místo toho se ale všechno drží na podobné úrovni. Nejvíce jsem to cítil hned zkraje alba, kde pěknou spíše vokální folkovou *Zprávu o Ikarovi* střídá folkrockový „nářez“ *Peklo*. Slyším sice bicí, výraznou basu a klávesy, ale jinak to se mnou nešije a nemám dojem, že by přišel nějaký odvaz. Podobných očekávaných a nenaplněných kontrastů lze najít na CD víc.

V součtu mám pak z celku dojem podlahy, kde se jednotlivé dlaždice liší barvami a jejich kontrastem, jenže povrch všech je nablýskaný dočista do čista a na omak máte problém

dlaždice navzájem rozeznat. Je to sice krásné na pohled, ale trochu se stydíte se po ní projít, chybí vám v ní více života. Nevím, zda je to spíše až příliš precizní prací kapely i hostů nebo zvukařů. Tipuji to druhé, ale je to jedno, důležitý je výsledný dojem. Ten je bohužel jen velmi dobrý. Slůvko „jen“ jsem použil proto, že písničky jsou opravdu dobré a muzikanti také. Chybí tedy opravdu málo, aby jste muziku Mošen jen neposlouchali, ale aby vás také pohltila.

Abych ale nehodnotil jen celek, pojdme se trochu ještě podívat na jednotlivé písničky. Vysloveně slabou věc jsem skutečně nenašel. Naopak některé písničky nad ostatními vyčnívají. Úvodní *Zp ráva o Ikarovi*

vás dokáže naladit k očekávání věcí příštích. Opakem je již zmiňované a až sterilně působící *Peklo*

. Píseň

Bouře ani břeh

mě oslovila hlavně díky odpichu v hlasu

Kamily Šebestové

. Mezi klidné špičky alba řadím především díky aranžím a zpěvu

Aleny Milichovské

také píseň

Pokušení.

Překročit stín dalších rychlejší a proaranžovaných kousků dokázala písnička

Žár

a svou dynamikou mě i na tomto CD nakonec přesvědčila, že i tahle tvář Mošen může být výborná. Celé CD zakončuje klidná píseň

Kdyby zítra skončil svět

, která dýchá krásně uvolněnou atmosférou.

Souhrn všeho výše uvedeného novou nahrávku Mošen staví do role kvalitního řadového CD, ne však výborného. Kdyby příště šlo trošku ubrat leštění té pestré podlahy a místo toho ji trochu více zabydlet, rád bych budoucí šesté CD ohodnotil i více než sedmičkou.

{desky 675}